

de ere fremkomne i Forhørene, og intet som helst andet. Dernæst har Borgmesteren kaldt denne Mand til sig og spurgt ham, hvorledes det forholdt sig, og han har bestemt benægtet, at der var foregaaet nogen som helst uærlig Tilnærmelse overfor Pigerne, og han finder ingen Grund til ikke at tro ham. Og det Medlem af Borgerrepræsentationen, der rejste dette Spørgsmaal, tog mod den Forklaring, og hvis de Referater, jeg har læst, ere rigtige, takkede han oven i Købet Borgmesteren for hans Udtalelser. Jeg nævner dette, fordi det jo tilfulde viser, at der slet ikke er noget at klage over med Hensyn til, hvad Justitsministeriet og Forhørsdommeren har foretaget sig med Hensyn til denne Fuldmægtig.

Det ærede Medlem talte i Gaar om en Frue i København, der havde overladt ham et Brev fra Overretsassessor Brun. Jeg skal ikke indlade mig paa at udtale mig om hele dette Spørgsmaal, idet det vistnok maa erkendes, at hvis jeg, hver Gang det ærede Medlem i denne Sag har bragt en eller anden ny Ting frem i Debatten, straks skulde sætte i Løb for at skaffe de nødvendige korrigerende Oplysninger, vilde jeg have haft adskilligt at bestille i disse Dage. Jeg tror, at det ærede Medlem har selv ved sin egen Fremstilling givet sig et saadant Præg, at man i alt Fald godt kan se Tiden an med Hensyn til saadanne ny Spørgsmaal og lade dem blive behørigt oplyste og behandlede gennem Behandlingen i Udvalget.

Jeg skal nævne en enkelt Ting, som vil vise, hvorledes det altid er saa, at naar det ærede Medlem fremkommer med noget her i Tinget i denne Sag, er der adskilligt, som man slet ikke faar at vide. Jeg nævner det, fordi det ærede Medlem to Gange har været, om jeg saa maa sige, efter mig angaaende dette Spørgsmaal. I sin første Tale talte det ærede Medlem om en Dreng, om hvilken Overretsassessor Brun skulde have skrevet, at han var venerisk, medens det ærede Medlem havde Lægeattest, der viste det modsatte. Jeg forbigik hele dette Spørgsmaal, jeg ønskede af Hensyn til Drengens Broder, der efter alt, hvad jeg ved, er en meget pæn Mand, ikke at drage de forskellige Forhold, der vedrøre denne Sag, frem. Men i Gaar kom det ærede Medlem igen; han sagde, at det forbavsende ham, at Ministeren ikke havde omtalt den af Taleren fremsatte Klage over Overinspektørens Forhold overfor en fattig Dreng, der havde opholdt sig paa „Landerupgaard“, idet denne Dreng af Overinspektøren be-

skyldtes for at lide af venerisk Sygdom, skønt dette ikke var Tilfældet.

For at nu ikke det ærede Medlem og hans Aviser skulle kunne blive ved at paa-staa, at her er noget, der skal skjules, er jeg tvungen til at give nogle Oplysninger vedrørende denne Sag. Jeg skal ikke nævne Drengens Navn — det vil jeg overlade til det ærede Medlem —, men oplyse, at Drengen, som var Bydreng, var født den 16. Februar 1892. I Begyndelsen af Januar 1906 var han altsaa paa det nærmeste 14 Aar, og da var han Bydreng i en Forretning. Den Dame, som ejede Forretningen, opdagede, at han snød hende. Hun opdagede, at naar han gik i Byen med Regninger, brugte han den Trafik, naar han fik Regningerne betalt, at komme tilbage og sige, at han ikke havde faaet Pengene, men havde ladet Regningerne blive, idet han dog for en Sikkerheds Skyld havde revet Kvitteringen paa dem af. Hun opdagede, at det var ikke sandt, og at han i et Tilfælde havde faaet Regningen betalt, og da han næste Dag gjorde det samme, forholdt hun ham det. Saa tilstod han og lovede Bod og Bedring, og hun gik ind paa at ville beholde ham, mod at han ikke gjorde saadant noget oftere.

Saa viste det sig imidlertid, at han i en Række af Tilfælde foretog lignende Bedragerier imod hende, navnlig ogsaa paa den Maade, at han skrev Regninger af og kvitterede dem med hendes Navn. Saa afleverede han den falske Regning og Kvittering til Kunderne, hvor han fik Pengene, og derimod havde han de ægte Kvitteringer med tilbage til hende for at vise, at han havde ikke faaet Pengene. Ligeledes blev det oplyst, at han stjal. Hun anmeldte ham saa til Politiet, og under den Politiafhøring som blev foretagen, viste det sig, at Drengen havde levet under meget uheldige Forhold. Det viste sig saaledes — og det indrømmede han var rigtigt —, at han havde Bekendtskab med to offentlige Piger i Holmsgade. Han forklarer, at Pigerne hed Anna Hansen og Mignon, og at de vare komne i hans Moders Hjem en Gang om Ugen siden afvigte Efteraar; de kom hos hans Moder hver Mandag Aften, og han og hans Familie kom til de offentlige Piger hver Torsdag i deres private Hjem, Holmsgade 19, de logerede i samme Gade Nr. 3. Under deres Samvær spillede de Seksogtres, og Omsætningen kom i en Sparebøsse, som skulde benyttes til Julen. Fra Politiets Side blev Sagen saa sendt til Værgeraadet, og der blev indhentet forskellige Oplysninger, deriblandt ogsaa fra